

מאת אמנון גבorth

אסיה ע"ק קרשלי משורתך

גנסי

בעלת תיבטים פאנטאכגוריים. הקורה, אפילו הקורה
הנודע, היה כבוקש נרואה הצעיר — האם איבור
יבות עיניה שומרות בלשון צינה.
כל וגם נפetta יהוביה את החברים להקשרות גבר
וימ', הומר באוטן פטני שבתקוות כן, אשר
שפטן לא פאלן לרעה), עם זאת אין לפחות אם
גאומי בהגדרות עריכות פן גאנג הנדרן. לא בכו^ם
שהפתורון הזה הוא קל פיד, אלא מזומנים צוותי הנדרה
וילובקה חפותה הקשר פואטי סטן, לא רק דמי
שבוד או טסובךليل אורך. גם כיוון שהארוג, בארג
אסיאור והארוג הפוואטי מספק כתה תשאות זרכיות
לסתירות שבין הבטן והבטן.
התשובה הופגת את מערך הרמיות, או יותר דיו^ו
ודציות הראשית. ואנטיסיסיביות של הלשון בקי^ו
שנות بلا הדוד — בדינות הראשית. אותו כלל כת^ו
ישח, יבוני, של הצדקות עצמה או ציון עבידי
יאזוני (שהטספר מכתב אליו) לתחום הכתל ובאנ^ט
רגורטיה האמור. הלשון אינה אלא קומלונט של
וזמות. ודברים חוטפים לא רק את האמירה הישירה
של הדמות, אלא גם את ההיגד של המספר בסביבת
ודציות — בניית המארג, ולא רק המארג הלשוני.
שלא לדבר על דרכי כיבוד כגון ההיגד הבזילב וכלה.
אבל כג הפעלה המתברנית של תלשו, התוויות
טהරת לנחות במלים הרתקה של לא כלום של גי^ו
דור עלה — פטיליאוטודידاكت בקיוטונה החשוך
הרומוני של איזה נערה יהודית בציומה של אבדן
זרק. אם נשנת אל ניבולנו הנגר, כבר לאחר המבולת,
איש ללא עבר וללא היה ריק עם עתדי מתעליך כרטיס,
גבוזד לנו איזה התרחשות, מפטיית לברית צין:
לטיגית למשה:
או גיטיגו פון גיגל בפאומות חזות, הטעיל

או געטען פֿרִי לְבָאַן נְמַנְמַנְמַהּ חַעֲמַת, זָהָב
הוּא תְּרֵיד בְּרָאַישׁוּ וְכָלְבוּ וּמְרַבְּרַת הַכְּבָשָׂות עַל
איָנוֹ זָהָבָא פְּרָקִיבָתָה וּמְחַלָּתָה פְּטַחַת וּמְרַיָּה
זָבָשׁ, זָהָהָיָל בְּכָקָר תְּרֵיד אֶל חַנָּה הַלְּלָיָר
וּזְשָׁבָב אַבְלָה וּזְוֹבָר לְהַעַל חַוְשָׁמָה, זָהָאָל
סְתָחָקָתָה, זָהָא מְשַׁתְּקָעָם סְתָחָגָרִים, זָהָאָל, זָהָאָל
הַבְּרִיתָה וּגְנַתָּה.

הבריאות אין אין בריאות לא זון תיאן זון
ניתן, הגם שבדרכי הלשון הטעקות בזעם קואורי-
דרינגיית לשונית לדמות שתורת עדר יש בדברים
של כלום אינטנסיבית עצמה — בפסקה של שורות
שפירות נהיין כירית לטעלת מעשרה ואירועי-
טיבים שונים של התרחשויות בתיארת. הלקם בסכינים
לאנגיום, הלקם מתוויות דרכי התנועות. לטרות
האנטנסיביות שבדורך היטהר עצם החגלאין הוא
בצל איבוד נוגדת — וההתוויה הסופית היא ניבור
בונאkom כפל — פיזי גם חיזוני. קורא קשיב
לleshon יאבחן קל מהרה את אפקט התיפוי העצבני
על דעתו של דרכי התיאור סוכנות סיב
דבריהם פריקנת מכל ויטאליות ממושית, העיטה כמה
תודות לא נחותת כמו טפסאה שד. גוזאות, זבדוך
ככל לא בחוויות. תרגומים הלשוני בלבד, כמובן, מופיעין
אם הניבור או כת ענשתא ניגנו כמו מריננטה
וההלך ומחספסת, הולכת ונוחת, טכל מנזאת
רצונות ושאייה רזונית מעצבה את התהליין. אם
ଘרז רבע להקשר המצלולי. כדי לדגש בדיעות
את אתניות מיט' והיז' ואת השימוש המתברך בהן
בכל זוגה לשונית מרכזית: טבונזיט, זעים, זהר-
יא, ספהה, טוטר. לתארונות ניתן לתונטי כו
מצלול שני — אמתצת הייש' ויז'.

אם כן, אין לומר כי העיבוני תלעאניזם מהקווים
כדי לנכונות על פערים או להטיק מלחמת רוחות גרויסקי
מיידי. האיסיך הנפוץ הוא הנכון. תולשון אויא תלך
פכטראוקטווית מיתאר יסודית, זיהוי בוגייה קפדנית
ומוקפרת של סיפור זההיליך הלשוני הוא בבחינת
חלק ממשם. אם כן הלשון. זה כיויאו הלשון חבי^ע
עיהתי שהוא בבחינת מהוות בטני קוזא רותש
טוב, איננה בבחינת סרחה עודף אימפריטוניסטי בבחין
גה תיסוך, בבחינת ריאקציית נגדי מחרה ימאנזיקה
לוואקים הלשוני של חחילת הטהת. יש לחזק על
דריך הזראה והטייעון את ערכיווה של תלשן ואת
תאייפקס תייחודי אgel גנסין כחلك מרוב מערכת.
אפיריל קוזא הגבק במשך הטיעונים הראינו שה-
עכתי בבחילת המתר, אגדרות של לשון מכנה,
גושר לשוני אשבור לרעת בעליו, כלשון שאינה
קוורניצית — מותאמת לתחilibים דגרסיניים. לא
יפתור את הדילמה הלשונית כמו גונזשוט, שיח-
סה, לחמרי האיסיך הוא קשר סטנסי גונזע. ממנבלות
התកופת בלבד. בAMILIM אחרות: אין הלשון בבחין
נת אפליקציה בעלת אלטאג' קישוטית שלבשות. האש-
תלטס. הקישוט על החשתיות. וכך לאגלוותם ישן למני
חוק את מחצית המליט בכל עמד ועמד. כל טלה
ימלה היא בבחינת מיטען לבוחינות טוליך וט. יחד.
גנסין לאחר עריכה לשונית או סלקציה כת' שטאזו
אייררי תרבשנות לעיזות. איגו ווותן.

עורךיו הראשווניס לעתות, אינן נסכן. גזען עכשווי בנקודת קושי נוסטן: כל עוד גודנו באטען מלוחים בדיז בעל איקות אפסו" מית ותקדשו לא כמה מאות מילים חורי יש בכדי ליה הגנטיניות הוו בהאנר' אדר' של אאמיטים ואיזוטים. שלכל אחד מן המרוודות הללו איקות של אנליד דיזאטר האבר טשפטוח אפלין עיקרו של הטקטרים מזויה למדי, תרי בכל זאת מזכיר כאן הרבה פצרכת והגיגת היא נאפקט אחד שלה. על מנת לסקק מאפיינים מוהים לטאדמת הקרויה, הנו" אלה הבנטינית, יש לשאול דוגמא מן דאמנות מלואסית, ועיקר המתן התנדורי יסוב סביבתו והנקודות. מיבנה הטיפור הבנטיני גם תזברותות שלג איננו מאפיין בבחינת פערן קווי או ריבועאים, או אפלין קו ספריאלי — למעט אולי גם הגיבור. שכבר איפחנו אזות טבחינה אחרת לאלו עקומת רגוטיבי. כדי לתאר את הנובלת הגנטינית נודק לנקודה, או כחם האבע. האיכות התייחסת נוצרת לבוכך בחוץ מקומת ציה (הצבר-וית) של נקודות וכחות צבע בקנין מתח של שטח,

אם כי התקצר של הלבטים אינו בזאת, אלא בחיטפנות
ריבונטנית בין הלשון כבשפן, לבין חמל'י הסיסור והר-
גילה נטבנהן. וזאת קביעה שיש לבדוק, לאשש או
ל证实. ואDIR זאתvr : גנטין, בעיקר בחטיבת הכר-
זורה הברכית (ב-ארס", "הצד", "אל", "כינור-
קיט", והויאל דזן פירון מתקץ) — גם "ז'יה")
כתב על יהליבי נושא רגוטיבים: על הטעויות
וחנק האיסיינט בתוצאה בטעות נפשיות. בעוד קו
הענשת של דתדרחות החיאניות והתונת הפענית
התפש כקו יורד, פועלת הלשון בדרך כלל בקו
עוקמת עולה. נוצר, איפוא, פראדווקס, פנימי. אפילו
ונדר את הדברים בוהירות תופר התאם ולאו
זרוק דיקוטומיה מוחלט בין גיבור מצטצם, מתי-
לפסח, כובה עצבו ומכורפס עצבו לבין הלשון הכלובית-
נית לפעל לא רק בטען-ידי נתה, אלא גם ובזעיר
בטען-ידי מתוך פנימי, רקתה מאי לטזוק אם ההליך
נולו הוא מודע וUMBON, ואוי יתאנח כל הפוקוס כלו
לבוון מסטר שסיפר את הטעותם הגרוטסקים ביזה
בתולדות ספרותנו. דברים שאפשר לאמוד אותו
בקיים בידה עריקים של גונל או סויפט, אם כי רקת
מיאד ונוצע מידי לחזור בהקשר רצונומי פונבל.
אוולם יש לכיוון זאת כתה תיוקים שאין לנול כהט
ודראט. אחד הטעוניים הראתיים של העניין הוא
הטיול במלול. ונדר את המזלן כינוי השטה של
הטיול הננסי, קריאה לאישוקה של קטעים רבי-
בברותה זאת חוכחה את הצעין, ואולי גם את יכולת
העצים הלאומית, שהוטקה בהזגה מצלמות של
זעבב.

בגשה זו והאיס און האקס-האנדרז-קסטל (קסראית עין) שבען הפסנן לבין דבשוטן. הדבר ייעשה בהקשר הרבה הרבה יותר מזרהב: נתחם תגורר, גיבורה נכה אריה של הנובלט "גאנז" כמכש בצלמי זבדהו. כל הקצץ רגיטיבי שאפשר להעלות על הדעת. ובהליק האיסוס הצעמי זהה איןנו נתון כוונת נס' ביבת ציינת או אידייטה — המתליך הוא ניטוי וחלק מפנינה אישיות קוורנט' וברור. גיא כבנאל את עברו הרצוק, שהרמז פסויים בטקס מקשר אונא יהוד, את עברו הלאוב, בצי' וזרלה ובאת ההווה שצד קרו מין היבוט סביב מעירך יאנט איזוטי עוד חיבוט אחד. סביב יצירה כפרותית שעיא מתחווון לבונב ונשאר בחומר הרכנות. לעומת זאת, עיאל תתקות גאנטה אל עבר עתיד. העתיד הוות ניבנת בעיצמת דbatch ומקנת את מימדי הדמesticות למשלי' שאמשר להקיף אותו כמעוך רגיסיני שלט ומוחלט. וכל זה בchap כלו שופעת פתרה, כבצע חייתי אמר

ארדי ניבן גנפין כי כתביו; ערבבים;
ה. מילון יי. זמורה; חואן הקישון חסן;
אחר ו'בריתות פועדות'; 1962; צבי
ברביב - 675. עטף.

בראשית הרובליט אקנה היבט אישי כובח. כל מנגנון
מוחדר. עם גנסין, נושא אופי של אינטראקציה
הריפתת, והסיבה לכך אינה רק קיומה שבזנות אישית
למודלים של כתיבה שהאנטיגנסין גנסין בשחר ימי ספרדי
הן, מודלים תקומים עד יום, אלא גם ובציין תוחם
העומדיקה הגנטית והפטריה עצמה בבחינת קיטוב
מנוגד לחולות להקשר העגוני האולט פדיין שלטונו
לא מקרים בפרמה הנכמתת כאן ועכשו. למרות
מחוות שונות של הוודות שהכריזו מסרים שונים
הקביצים ואנרגיות וסואטיות שונות עט הטיירות הוגת,
תיא נומרה נזולה לחולות לא רק לפני קהל קוראים
רחב יותר, אלא גם ובציין לפני קחל מסרים.
שקרה ידו להציג אל המזוי מתחת לשבות הלשון,
כדי לחזר את התנדדות יאמר שאין המודרך בגנטין
כל עגנון (ואולי גם ברגר), אלא נציג תימאטי שנוגד
הכול את בודיאצ'בקי גנט מחד ניכא, ונגדו אל
במשיכיו מאידך גיסא.

בטרםআসক বাহিতা-হাতুকিস, জ্বলিয়ে

כל הפסיכולוגיה והביולוגיה הפסיכוגנטית, אठונור אל הקבוצי
האיישית עצם גנטיסין. עלי להודות, כי גם אני קשור
אל הפסיכואתוקה הצענוזונית, וזאת זה בבחינת בחרה
מודרנית אסריורי ובכלל אנאי — אלא גם ובמיוחד
ענין שבקשר אטמוספריבו מובהק, שיציאה כפנו
או נגדו מותירה את החיריג בחלל ריק. נגידו ואת
בצורה פצענית: לבתייה טרומית על פי מודלים
כל-עגנון-כובען מילאש רות מיחדי צל תחכום
(או העכמת פנים כזאת) ניכור, קו עקייב צל גנרטה,
שיופוס אלטטי להפליא בלסק. בבחינת היקף הטיטול
או התשתה סוזבר הפעם בבדדים, שהכלבתם הרגבנתם
היא בבחינת בשחק מבני מהנה. זההו סיפורת פיבר
נית, כבערך של קונטראונקטים שלאותו האטוי
טיזם, האבר הזרחיות האדריל של גנטיסין הוא עניין
שנאטוד אותו בקנה מידה הרבה יותר פשוט של
קושי. האטוטיזם של גנטיסין הוא בשירות פרישתם
של מהליכי נטה שלמים, בעוד שגענון נתפס בהעד
שר זה (ואין זה טיטה ערבי, או גנטיסין הצרפתאי)
כהצמד של הקטירים אנקרייטיבי קונטראונקטים.

לא הייתה פינה לדרגות מפוג זת, אלא כיוון שאנו
בescoנץ כי יש בו כדי להגנות את הקוצי המכבייל
— לא בבדיקה אלא בקריאת גנסין. בבדיקה זו מדובר
בטעי פאראמפרוט זחים, מכחינה הבעיות הטעינה
בהם. בשל כך יהא עיקר העיסוק והטיפול בהגדלת
הקשישים נמישור בידי שגורטו לדוחיקתו של כספר רב
ועצמת אל מחוץ לתהום החטיפות המכוש עלי נשוי
סורת הנכונות כאן. אך נעבור לפאראמפר המכבייל,
קיימת בחטיבה זאת לדוחות אותן על הצע האומרת
כי תוצאות הבדיקה היא תיא הגורם לנתק בין גנין
לקהל קודאים עבשוני. מיותר לפרטות של הטעון
(גנין) היה וזה באחת כידה גם בחינוי) אדריך ובדא
לבדוק את הטיעון בתקסט. נבדק לנו איסוא, דונמא
הווקה מהן הפלאנטניטים יסצקו לנו ערבבי גנין
החדשים ביד רתבה;

הזהר בז' ז' אוניבר. הבודד לכתה מון הפלינמה קאנטיטטל בשערינו
ויהל קוילסן, מבלקטת הקמתה הצעורה אשר
בראהה בלבנת לשערינו. (עמ' 518).

ונדריך את המסתבץ מן הווינוט: גנסין, לא נבנע ללבון, לא אסתפק בהקשרים ובמקורות תלמודיים-תשי' זאייט שהיו ברשותו גם ככביבחו, אלא החשבן מאר לקיים רטה פלאסטית מתארת, לקיים לשון בערבה שצבשו היא נקראת כמיין ערבסקה. בד בנד עם לשון מעובדת, רב שכיבתיות, ביקש גנסין בואו אנטאגוני להציג לדיווק של מתואר, כאשר המתואר הוא בדרך כלל תשתיות נש וחויכוטי קבר. אריך להבהיר את התקעפל: גנסין כתב בתקופה שבת הלשון לא הייתה מדוורת, ובאזור גם לא הייתה נקראות, אלא בתקופה אינגל מוצמצם של כותביה. היה צליין לייזור יש מאין לשון מדוברת, לשון הנפש (או הסטראטניר חטකוביל — לשון זרם תודעה). וכל זה בתוך פערן קוודרינאטיבי ברור של ברגנות יהודית וסרקלי ואל-פאלטן ערבון, ערבון, ערבון, ערבון, ערבון, ערבון.

גייה. בשלב מעבר שבין הדת ההשכלה. הדתות היהודית איסוף, לשון מעורבת העתקה במקומן קומטונגניטים. באנגלית, ייִדיש, רוסית, ולא כעס מקראי. מעת עיזמת אל היפוך משפטויות בלשונו הפעරית עזמתה. קורא לא פוזע עליל לנזהות בלשון הטעורבת היבט פארודי — גרווטסקי פטרון כמסמך, אך זיין אונט טעות אופסית גמורה ומכל חנאי — אלק מההיבטים הפארודיזט-גרוטסקים סכוונים טראש. על רקע זה, אגב, נחמשים מקורותיה הלשוניים של עגנון כתהבת יותר קתרוגטיים-איחדיים: לשון הארץ יותר סלקטיבית (ושוב, אין הגדדות אלה פקיפות שיקול או שיקול ערכיו). מהיבט זה קל מאד לפסוק, כי השוואת תקשיש טזקאים טקסט עגוני לעומת טקסט של גנניין, יכול לאבחן מיזית: הטקסט הגנניין אינו רק קצת אין שישור, אלא גם בעיה לאין שיעור. ככלות הכל, מקורות הלשון שהיו מציאות לאגנון, היינו בטיחותותתי של הטעון. ואולם הנטק, בין שהוא עניין שכחירה מודעת, בין שהוא תולדה של תחיליך אחר מסמן היבט עקרוני — הנטק בן הטעורות הללו וגונים חקיטיטים (חלמוד, משנה, אנדרה תלמודית) טעם ואריאנט — מסמן של הנטק שבתוכו הסיפור גנניין מן העבר הדתי, כבר לאחר החפורותיו היזוחלות. על כן הלשון חיישנאות תלמודית פשוט אינה ספקת, לבטח ולבטח לא סיפה אטן מצפוני בגנניין. ואולם האקוורי איןנו מזוין בהיקף עולמו של קורא לא פוזע, או, בודע למחראה, אלא בעיקר הוא פניו של קורא��וב ימודע. וכאן הבעייה היא חרבה זוגר חתיתית-פואטית מאשר לשוניית-טכנית. שאין יזלו בכתם רצונות הידיגיותם במאום אספומפירי של

מסה על קושי משורתה

אפשר וצריך להטשין, בעcas המשך הטיפול הוא מהויב המזיאות, ואולי נחדר את האבחנות — העגוניות על ממשיכת ומיפויו. אולם המצע ארך, וכל היתר היה בכל הנכחות כאן בבחינת הטעויות הראשונות. ואולי נצמצם עוד יותר את הגדרת המטי' ראשות. כי ביחס לנגישין מצטמצמת כל הגדרת ספרוני היה — היה כאן גסין לאמוד את הקושי, לסמן באופן מתחמץ לא את מגבלותיה של הפסיכיקת גנגיית, אלא את מגבלותיה של הספרות הנקובת והගראט היות ביחס לנגישין ולטווה הויקות העצומות שלו.

בצצם, גדרת "לכתוב דבר אחר" — לכתוב את דבר עזם הוצאה כתבי גנסין לאור, על עצות תחשיתית, התකיר, ובעודו הפרשנות האידית של העורכים. כאלו מקרה בגנסין הוא בבחינת מובן מלאו. יש להזכיר כאן כי אין הקריאה בגנסין מלאו. היא בבחינת מובן מלאו, היא אינה נמדדת כלל כמנחות כאלה. היא ראייה, מותמו על הכתיבת הטפרותית כאן אינו כרاري לו וכגובה ממנה בכל הקשור שנייתן להעלוות על הדעת, ואולם, יש בעבודת העריכת חזאת כדי להתוימ את גנסין אל תוך "מחוז הדם" השפוי של הספר. רות, ולו רק בבחינת זו, שהעורכים העמידו גנסין כמו שהוא — ללא מערכם המתיקות והתיקונים של עורכי המקורמים. אשר בהקשר זה נמשיכם לפתח כדמות מרימיטיבות באופן מפתיע, עצם מתמייח סות אל גנסין, לטוב ולרע' — גם לתרגומיו, גם לשינויים המוקדמים. לפארמנטים שטן העובון היא החיהות טכובדת לעילא ולא היה עד כה בבי' חינת טובן מלאו. הקונצט שביסוד העריכת זאת יסחbor. לנו גם האפשרות לקיים שריד זה של תיחסות אוחשת נגול ממנה: אחד לוקח את מקומו וועשה אותו בדרכו, רק בתנועות הרבה יותר גדולות ובಥומות.

יש לחזור ולהזכיר את הוווט של היבט זה סטוי, וההצברות היא היא יוצרת לבטו' את המשמעות או לדבר בהקשרו. של ברדי'ץ'בסקי על האקטרים גלוים, מפורשים, מפורקים. עם זאת נוצר מכב של פירוט, שהוא תוצאה ישירה של הלשון הטערנית, הפטוליכת:

"אחרי כן הייתה פאניה פורשת אל חריה ורזה הייתה יוצרת. יוצבת אל הבירה והנזר לעיר מטה על נבי הפטוה (סתה), ותדר הפטוי. וזה מטבח למחצה והמזרה הדורשת אל, היה פשור או רה בתה אל אחת המיטות שהיתה נוצצת מהאטלנט. ואירה הייתה תנחת מתוך הדרת, והז היירובים וצחחים לפעמים, בכנותם נר' גה, והומיט סגנונים בחשאי."

(עמ' 141, הדרוגטיס וגטוגרים של).

וכתם בדף. גוואריאנטים בעלי פחת משמעות אירוטית הדוגש, יוסט נא לב כי גנסין עצמו, ביחס לסיג את ההגביר האירוטי באמצעות טלחת טפח בצלת קונוטאצית מוגנת, אשר רק מעיצמת או הגדנס האירוטי — פילולי עוד יותר. חמיליה היא כטבון, ענייניות*).

* הערת גרצננברג: אם זכית ליחס כל שהוא בהבנתו של גנסין אני חייב תורתם למאמנו מאיר העיניים של ע. גאנץ, "בדרכו לתוך מגלי" ("עכדיין" 1-3), שהקריאה בר, לפניו פארבע עשרה שנה, האירה את עיני זאתה לי צחה לעולמי של גנסין. הדרוגט הוא על הרהר, לא על המבקרים, אם גשלתי, הבצל דוא בולו צלה.

אנטן נבות

(סוף עמוד 20)

לא של כן. יושם נא לב; הואיל וגוטיגט של קריאה הוא אודצי, חזקה בטליזם סכנת אבדן הדורך או תעיה אל תוך מבוק צדי. על הקורא לקיים פוקוס מתחמי, והיר ומודע, בין האכם הטעורות לבין הכך האוטקי המאופיין כאן באמצעות הגבורה. זהו סוג של קריאה המזריך אימון, מזריך מודעות קריאה זו לא תאושין בשום סניות בסיטוק מייד סו הרגע שאורגןנו לו בסיטות הנקובת חיים.

אריך להדרים את הדברים, ולאחו בעת ובעומת אהת במאסין שלא זכה להארח מיוודות בביברות גנסין הטוכרת לי. המאסין, שוב, בדרכי של גנסין, איננו עניין שבחרוזות גלויה. וטפורשת — המי דובר הוא, נמרץ מתחים אירוטי הנוצר בקמת מידה לשוני. ואין הכוונה כאן למטרות יהסים שלימוטציגנות בין הגיבור לקורומים הנשיים שסביבו, שהו אמד טמאשינה הרשיטים של הרגיטה, כי הגבורה הגנסיני מאויסין נמרץ יחסיו עט נשים אהלוות המדובר הוא במערכות מתחם אירוטית רוויה, שיוצרת הלשון המתארת. נכח לנו נקודת מוקד סיפורית בה מכניות אהת הגבירות את יודה אל. צלהת בגודו של הגבורה, צומה המשמעות הוא נמרץ זו כיווני יש בכך סוג של מחווה לרשות, יש לדבר הקשל אירוטי מטורש מתוך המארגן. אם נתוור לרנע לדינום העוסק בנחים הנוגה הפטולר על חטמה של חנה היליר, נראה עלי ליל שנות הפטירות הללו יש בהן כדי קליפונט התייחסות מני מטורש. זו אמנס שריד — חלול של התייחסות טינית, ואולם אם גרחיב מעט את היריעה ונבדוק את המתרחש שתי שורות אחריכר, יסתבר. לנו גם האפשרות לקיים שריד זה של תיחסות אוחשת נגול ממנה: אחד לוקח את מקומו וועשה אותו בדרכו, רק בתנועות הרבה יותר גדולות ובಥומות.

יש לחזור ולהזכיר את הוווט של היבט זה סטוי, וההצברות היא היא יוצרת לבטו' את המשמעות או לדבר בהקשרו. של ברדי'ץ'בסקי על האקטרים גלוים, מפורשים, מפורקים. עם זאת נוצר מכב של פירוט, שהוא תוצאה ישירה של הלשון הטערנית, הפטוליכת:

"אחרי כן הייתה פאניה פורשת אל חריה ורזה הייתה יוצרת. יוצבת אל הבירה והנזר לעיר מטה על נבי הפטוה (סתה), ותדר הפטוי. וזה מטבח למחצה והמזרה הדורשת אל, היה פשור או רה בתה אל אחת המיטות שהיתה נוצצת מהאטלנט. ואירה הייתה תנחת מתוך הדרת, והז היירובים וצחחים לפעמים, בכנותם נר' גה, והומיט סגנונים בחשאי."

(עמ' 141, הדרוגטיס וגטוגרים של). כחתם. גוואריאנטים בעלי פחת משמעות אירוטית הדוגש, יוסט נא לב כי גנסין עצמו, ביחס לסיג את ההגביר האירוטי באמצעות טלחת טפח בצלת קונוטאצית מוגנת, אשר רק מעיצמת או הגדנס האירוטי — פילולי עוד יותר. חמיליה היא כטבון, ענייניות*).